

Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zoombie

Chương 40 : Chương 40: Chúng ta về nhà

Bên trong căn phòng, thời điểm nữ nhân đang ăn mặc quần áo nhìn thấy Mặc Văn theo bản năng kéo lấy y phục của mình, thời điểm khi cô ta nhìn rõ mặt mũi Mặc Văn thì sửng sốt một chút, có chút thất thần.

Lúc này trên mặt Mặc Văn không có huyết sắc lại bị dính mấy giọt máu tươi, nhưng lại không hiện lên sự bẩn thỉu, ngược lại còn làm cho hắn có một loại cảm giác Tà Tứ không kềm chế được. Hai con ngươi đen nhánh giống như hố đen hấp dẫn tầm mắt của người khác, giống như là ở bờ bên kia chứa mạn châu sa hoa, thần bí làm cho người khác tim đập thình thịch.

Hắn dường như chú ý tới ánh mắt nóng bỏng của nữ nhân, bên mắt rất ôn nhu cười một cái.

Nữ nhân chỉ cảm thấy tâm hồn rung động một cái, hốt hoảng cúi đầu, trên mặt cô ta nóng thành một đoàn.

“Gào. ” chú ý tới phản ứng này của cô ta nữ, Vu Lam liền ôm chặt cổ của Mặc Văn, ngược đầu tuyên cáo quyền sở hữu của cô.

Mặc Văn rất ôn nhu hôn cằm Vu Lam một chút, sau đó đi mấy bước liền đi tới trước mặt cái người nữ nhân đã bị mê thần hồn điên đảo kia, một tay kéo lấy tóc của cô ta liền đem cô ta vút ra ngoài cửa, cũng không để ý việc cô ta không mặc quần áo tử tế.

Đối với hắn ngoại trừ Vu Lam ra, hắn luôn luôn không có kiên nhẫn với người khác.

“Lam Lam. ” lấy ra một nhóm áp súc bánh bích quy nhét vào trong miệng, Mặc Văn chán ghét liếc nhìn ga trải giường xốc xếch, đem Vu Lam đặt ở bên trên ghế sa lon bên cạnh.

“Ngoan ngoãn ở nơi này chờ anh có được hay không? Anh đem người ngoài cửa giải quyết xong thì rất nhanh sẽ trở lại.”

Mặc Văn nới ra tay áo bị cô nắm, Vu Lam cái hiểu cái không gật đầu một cái, sau đó lại không chịu buông tay ra.

Nhìn tay áo gắt gao bị cô nắm, Mặc Văn cười than một tiếng, cúi người ôm lấy cô liền hôn từ mặt đến cổ cô, nụ hôn cộng thêm hô hấp phả ra hơi nóng của hắn làm cho Vu Lam cong con người khoái trá cực kỳ.

Cục xương nơi cổ họng khẽ nhúc nhích, Mặc Văn lúc này mới dùng âm thanh khàn khàn của hắn đầu đọc nói, “Anh rất nhanh thì sẽ trở lại, Lam Lam em phải ngoan ngoãn chờ anh.”

“A... ” trợn to ánh mắt như nước long lanh nhìn Mặc Văn xoay người đi ra ngoài, Vu Lam cúi đầu xuống cắn đầu ngón tay của mình nghiến răng.

“Các người nhanh chóng đi nói cho đại nhân!”

Mặc Văn vừa ra đã nhìn thấy mấy người lính gác đang hoảng loạn thành một đoàn, Lý Lôi đang nắm lấy cổ áo một người thị vệ hướng về phía hắn hét, “Vẫn còn ở nơi này lè mề cái gì!”

Người có thể trong nháy mắt đem súng của bọn họ làm thành bụi phấn, bọn họ căn bản là chiến đấu cũng không thắng nổi người kia.

Thủ vệ kia run run gật đầu, ánh mắt liếc qua thấy Mặc Văn đi ra, trong nháy mắt mặt hắn liền trắng bệch không chút huyết sắc.

Mặc Văn quét mắt nhìn tất cả mọi người một vòng, cuối cùng đưa mắt nhìn Lý Lôi cùng người nữ nhân đang ôm chân hắn.

Nhận ra được ánh mắt thủ vệ hoảng sợ, Lý Lôi quay đầu lại liền thấy một đôi con ngươi đen nhánh không ánh sáng, giống như Tử Thần bình thần không gợn sóng đang theo dõi hắn.

Nữ nhân kia phát ra một tiếng thét chói tai, liền lăn một vòng, rúc vào sau lưng Lý Lôi.

Ừ... Nam trần nửa người trần trụi, nữ thì quần áo xốc xếch.

Không biết nghĩ tới điều gì mà sắc mặt của Mặc Văn càng phát ra khó coi hơn, hắn rũ mí mắt xuống, lẩm bầm lâu bầu nói, “Không biết Lam Lam nhìn thấy những gì.”

Không có nghe rõ Mặc Văn nói cái gì, nhưng mà Lý Lôi chỉ nhớ rõ cả người mình đều phát rét, ngay cả hô hấp cũng theo bản năng cẩn thận từng li từng tí.

“Nếu không biết là những gì... ” Mặc Văn ngẩng đầu lên, cười ra tiếng, “Vậy liền trực tiếp phá nát toàn bộ là được.”

Vu Lam một mình đợi ở trong phòng thực sự rất buồn chán, cô hết nhìn đông tới nhìn tây một hồi, rồi bò ngay xuống ghế sa lon nằm ở trên mặt đất, giống như thể đang bơi lội quơ hai cánh tay của mình, tự chơi vô cùng cao hứng.

Đợi cô lần được hai vòng thì Mặc Văn trở về, lần này trên người Mặc Văn cũng không có nhuộm nhiều huyết khí, hắn vừa về đến trước vừa lấy ra một nhóm áp súc bánh bích quy toàn bộ nuốt vào bụng, sau đó mặt đầy bất đắc dĩ đem Vu Lam từ dưới đất “Nhặt ” lên.

“Lam Lam, trên đất nhiều bẩn lắm. ” đem Vu Lam thả ở trên ghế sa lon, vỗ bụi đất trên quần áo cho cô, Mặc Văn nhẹ nhàng dùng ngón cái lau đi tro bụi ở chóp mũi Vu Lam.

“Gào. ” Vu Lam nhảy mũi mấy cái, cô vô tội nháy mắt mấy cái bắt lấy cái tay Mặc Văn lại, hướng về phía ngón cái của hắn hung hăng thổi ra một hơi, chắc chắn đã thổi hết tro bụi phía trên thì cô làm vẻ mặt nịnh hót làm nũng với Mặc Văn.

Nhìn nha, ta cũng giúp người thổi khô sạch rồi nha..., người không thể tức giận nữa nha.

Nhìn Vu Lam như vậy Mặc Văn không có biện pháp nào, hắn xoa xoa tóc của cô rồi đưa tay ra ôm cô lên.

“Đi, chúng ta về nhà.”

Hiện tại hắn cũng không có ý định xen vào cái căn cứ này nữa, hắn chỉ muốn nhanh chóng đem Vu Lam ôm về nhà, cùng nhau ăn cơm đi ngủ trải qua sinh hoạt hai người thôi.

Vu Lam trước sau như một khôn khéo ôm cổ của hắn, từ trong cổ họng cô phát ra âm thanh “Ừc” một tiếng, một bộ dáng Mặc Văn muốn như thế nào thì như thế đó.

“Đói? ” Mặc Văn bước chân dừng một chút, tiếp tục đi ra ngoài nói, “Tinh hạch trên người bây giờ đã bị em ăn hết rồi..., chờ anh về nhà đút cho em ăn có được hay không?”

“Ngao ô. ” Lam Lam cong cong con người.

Bên ngoài phòng ngay cả một người thủ vệ cũng không thấy, an tĩnh giống như là nghĩa địa không còn sinh khí.

Vu Lam bèn nhảy ngửi thấy nhàn nhạt mùi máu tanh, cô trợn tròn mắt hít thở nhìn xuống dưới mặt đất, cảm giác đồ vật thật giống như có chút lồi lõm nhưng mà bởi vì ánh sáng quá mờ nên cô nhìn không thấy rõ.

Có những căn phòng có mùi máu tanh vô cùng nồng nặc, nhưng mà Mặc Văn cố ý tránh những căn phòng này.

“Lam Lam? ” thanh âm trầm thấp ở bên tai của cô gọi cô, “Em đang nhìn gì vậy?”

Vu Lam lấy lại tinh thần ôm lấy đầu của hấn, không lên tiếng.

Thời điểm Mặc Văn chuẩn bị lên tiếng bỗng nhiên cảm thấy có một đạo tầm mắt nóng bỏng đang nhìn chằm chằm hấn, hấn giương mắt dựa vào trực giác nhìn lại liền thấy một cái máy theo dõi đang hướng ngay hấn, mà trong tròng kính của nó phản xạ ánh sáng u u.

Nhìn chăm chú điểm đỏ nho nhỏ bên trên máy theo dõi kia, Mặc Văn giơ tay lên còn chưa kịp làm gì, chung quanh vốn dĩ là có ánh đèn ảm đạm, lại phát ra âm thanh “Két ” toàn bộ đèn đều bị tắt, toàn bộ hành lang trong nháy mắt tối đen ngay cả đường đu cũng không thấy rõ.

Vu Lam đang nhu thuận nhưng lúc bị tối đen xuống cô lại bị dọa sợ hết hồn, cô thò đầu ra hết nhìn đông tới nhìn tây một chút, không hiểu làm sao đột nhiên lại tối như vậy.

Cảm giác sau lưng được vỗ nhẹ một cái, cô hướng thụ cọ xát người Mặc Văn sau đó lại khôn khéo rụt trở về như cũ.

“Sợ tối? ” Mặc Văn cười nói, Vu Lam cũng có thể cảm giác được thời điểm cổ của hắn phát ra tiếng thì khẽ chấn động.

“Gào. ” cô càng thân mật cọ xát cổ của hắn, an tâm ngáp một cái.

Đúng lúc này trên hành lang truyền đến một tiếng cười, nghe giống như là từ trong loa phát ra như, có chút mơ hồ.

“Hôm nay thật là làm cho ta mở rộng tầm mắt. ” trong loa phát ra giọng nam khặc khặc cười, âm thanh như giấy ráp mài qua làm cho người nghe hết sức không thoải mái.

“Bích K? ” Mặc Văn nguy hiểm nghiêng con ngươi nhìn chỗ phát ra tiếng nói.

“Ừ, thông minh, ta chính là Bạch sứ Bích K, người quản lý cái trụ sở trong lòng đất này. ” Bích K không chút kiêu cách nào liền thừa nhận, sau đó cười ha hả chuyển đề tài tiếp tục nói, “Bất quá... Dục Minh* Túy Đế đại giá đến thăm, ta lại không kịp nghênh đón, thật đúng là thất lễ.”

*Dục Minh = Muốn Minh: là một tổ chức do Mặc Văn thành lập, mấy chương trước mình dùng Muốn Minh nhưng bây giờ mình sửa lại Dục Minh cho hay hơn và hợp truyện hơn.

Ở tầng bốn Túy Vô Dạ đang tựa vào bên tường, trong hành lang đen nhánh chỉ có ánh mắt của hắn là phát sáng rực rỡ.

“Người biết ta? ” hắn nhìn quanh giơ lên hai cánh tay cười nói, nụ cười cởi mở.

LINK Truyện:

Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zoombie

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/thuyet-tien-hoa-khi-ban-gai-toi-la-zombie-3572004.html>

LINK Chương này:

Chương 40: Chúng ta về nhà <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/thuyet-tien-hoa-khi-ban-gai-toi-la-zombie-3572004/chuong-40.html>